

[Henry Christensen.]

nen, der skal eksporteres eller konkurrere med importen.

Det er de to aktuelle hovedopgaver, vi er stillet over for. De første måneder af 1970 har vist, at industrieksporten ikke er steget så stærkt som ventet. Vi regner vel med, den fortsat burde stige med omkring 20 pct., hvis vi skal have håb om tilstrækkelig hurtigt at få skabt den fornødne balance, men den er kun steget med 12-13 pct. Dette er baggrunden for alvorligt at overveje, hvad vi kan gøre for at styrke vor konkurrenceevne eller undgå — lad os stille det beskedne mål — at den bliver svækket så meget, som den ellers ville. Og det var naturligvis her, at den stærke omkostningsstigning gennem de seneste måneder måtte forurolige enhver, der følte et ansvar for den aktuelle økonomiske udvikling.

Derfor var et forslag, der ved at standse udbetalingen af 3 dyrtidsportioner og sikre alle danske arbejdere en til værdien af disse tre dyrtidsportioner svarende erstatning en politik, der dels havde været til gavn for afsætning, indtjening i Danmark og beskæftigelse, dels havde været socialt afbalanceret.

Hr. Per Hækkerup beskæftigede sig noget med situationen omkring 1967 og forslagene dengang, og det kan jeg da godt forstå han gjorde. Jeg vil gerne gentage, hvad jeg også sagde dengang. Der var absolut konstruktivt rigtige elementer i det, man fremlagde i 1967. Det vedstod jeg også under debatterne dengang. Jeg mente blot ikke, at der dengang var en rimelig afbalancering. Jeg mente, det var en urimelig ting, at man lod det, man dengang foreslog, ledsage af en ordning, hvorefter man forlangte en ekstraskat af de mennesker, der havde lave og faldende indtægter, for at de mennesker, der havde stigende indtægter, skulle have en lidt mindre stigning i deres indtægter. Afbalanceringen måtte være gået på andre gruppers stigende indtægter og ikke gennem en særskat også på de små indtægter, der oven i købet var faldende dengang. Men dengang interesserede den daværende regering sig jo for at forhandle med alle andre end os. Det var, hvad vi måske stærkest sagde.

Her er den sociale afbalancering tilgodeset ved, at medens man i 1967 foreslog, at dyrtidsportionerne uden erstatning skulle

tages fra lønmodtagerne, så gik forslaget her ud på, at lønmodtagerne skulle have en til dyrtidsportionerne svarende erstatning. Man kunne naturligvis diskutere, hvad der var en hertil svarende erstatning. At meningerne kunne være forskellige, var vel ikke unaturligt, men regeringen var jo netop villig til at diskutere det. Man kunne diskutere erstatningens form. Regeringen havde lagt sit princip klart og tydeligt frem. Man foreslog det endda til trods for, at man sikrede lønmodtagerne erstatning, afbalanceret på en række andre områder.

LO og andre sagde jo nej. Et endnu stærkere nej blev der sagt om onsdagen. Jeg går naturligvis ud fra, at det ingen som helst sammenhæng havde med de råd, man hentedede hos socialdemokratiet om tirsdagen. Det føler jeg mig naturligvis overbevist om, for socialdemokratiet har jo sikkert sagt til dem, at dette parti er så interesseret i at skabe mulighed for en indkomstpølse, at de, hvis de kunne råde, må have rådet LO og andre lønmodtagerorganisationer til at gå i realitetsforhandling med regeringen, fordi Danmark havde brug for noget sådant og socialdemokratiet jo også selv mente, at vi havde brug for en indkomstpølse. Jeg går ud fra, at socialdemokratiet har sagt det, og er naturligvis derfor ked af, at LO ikke fulgte rådet, hvis man nu har givet et sådant råd — eller måske gav man slet ikke et sådant råd? Vel, man sagde i hvert fald nej, og man sagde nej af principielle grunde; man sagde, at man måtte advare imod, at man førte indkomstpølse ved at gribe ind i løbende overenskomster.

Jeg mener, det havde været en styrke, om folketetinget på et bredt grundlag i dag ville have opfordret til, at man alligevel gik ind i realitetsforhandlinger på et sådant grundlag, men jeg har forstået på hr. Per Hækkerup, at det er der ikke mulighed for. Vel, derfor er der naturligvis mening i at sige: man har forsøgt både under den forrige og den nuværende regering at tilvejebringe et indkomstpølsisk grundlag, der havde den fornødne brede tilslutning hos organisationer og i folketetinget; det er hidtil ikke lykkedes. Der ligger nu et alvorligt ansvar på os alle for, at det skal lykkes i fremtiden. Jeg må anse det for meget vigtigt, at vi politisk, gennem regeringens politik, gennem den politik, regeringen så måtte stå for, fastholdt